

[Honoré]

ligesom Østtyskland. Ved at ophøre med at bidrage med konventionelle styrker til vest-europæisk sikkerhed ville Danmark være med til at sænke atomtærsklen, dvs. gøre en atomkrig mindre usandsynlig. Derfor forøger SFs, VS' og DKPs forslag krigsfaren, samtidig med at disse partiers nedrustningspolitik – med eller mod deres vilje – spiller Sovjets europapolitiske spil.

Til forskel fra sådanne partiers eventyrpolitik mener kristeligt folkeparti, at nedrustningsforhandlingerne i Europa skal tilsigte ikke ensidige, men gensidige nedrustninger med henblik på at opnå større militær ligevægt. Disse forhandlinger skal fortsættes, så længe der er håb om at opnå fremskridt, de være sig nok så små.

Ud fra sine egne forudsætninger i en kristen-demokratisk udenrigspolitisk vision kan kristeligt folkeparti give tilslutning til skiftende danske regeringers nedrustningspolitiske bestræbelser, selv om resultaterne deraf ikke er overvældende store. Vi tager afstand fra blåøjethed og propagandistisk misbrug af nedrustningssagen og ønsker, at Danmark viderefører en konstruktiv og realistisk nedrustningspolitik inden for rammerne af især FN og NATO.

Ib Christensen (DR):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for redegørelsen, som gav en god oversigt over de specielle nedrustningsproblemer og rustningskapløbet, det vanvittige ressourceforbrug, der finder sted i forbindelse med kaprustningen, og faren for, at det hele udmunder i en forfærdelig konfrontation.

Ministeren konstaterer korrekt i sin redegørelse, at nedrustningsproblemet ikke kan anskues isoleret, men min væsentligste anke mod ministerens redegørelse er netop, at det er det, ministeren gør, for efter at have konstateret det, så kommer ministeren ind på en lang række detailredegørelser om forskellige nedrustningsforhandlinger og -problemer, men kommer ikke ind på den sammenhæng, man skal se nedrustningsproblemerne i.

Det forhindrer naturligvis ikke, at vi i retsforbundets folketingsgruppe er meget positive over for de konkrete og nærliggende og realistiske ting i redegørelsen og Danmarks stilling hertil, men spørgsmålet om kaprustning er først og fremmest et spørgsmål om

tillid eller rettere manglende tillid. Det er også et spørgsmål om nogle drivkræfter, der findes. Tidligere ordførere har jo været inde på det såkaldte militært-industrielle kompleks, som findes både i Øst og i Vest, og hvor Danmark på beskeden måde er inddraget gennem de såkaldte kompensationsordrer, hvormed man har forsøgt at sælge nogle store rustningsudgifter også til os.

En egentlig standsning i oprustningerne for slet ikke at tale om nedrustning er til syvende og sidst betinget af internationale, gensidigt kontrollerede og afbalancerede nedrustninger, og her er det, at totalitære landes systemer desværre lægger sig hindrende i vejen for, at en sådan kontrol kan finde sted.

Vi kan imidlertid konstatere, at der er sket noget positivt, idet supermagterne er blevet enige på det nukleare område om begrænsninger. Det hænger sammen med andre mekanismer, nemlig at man både i Øst og i Vest kan se det vanvittige i yderligere oprustninger på dette område. Der er altså ved siden af de negative mekanismer trods alt også visse positive mekanismer.

Det uhyggelige er jo, som det forudses af det svenske fredsforskningsinstitut, SIPRI, og af det tilsvarende britiske fredsforskningsinstitut i London, at i løbet af et tiår vil 25 lande råde over kernevåben, og at man kan befrygte inden århundredskiftet en kernevåbenkrig.

Det er sådanne ting, der må stemme til eftertanke, og som gør, at de forskellige lande, også vort lille land, bør gøre, hvad de kan for at støtte en krigs- og konfliktforebyggende politik, for det er jo det, der skal til. Hvis ikke man forebygger de årsager, der er til mistilliden og til konfrontationen, ja, så får man den. Det drejer sig om nord-syd-dialogen, der skal gøres til en levende virkelighed, hvor de løfter, vi har givet i FN om u-landsbistanden, skal indfries, og hvor man ikke med hensyn til samhandelen skal spærre af for de fattige lande og derved handle i strid med den ny økonomiske verdensorden, som man verbalt bekender sig til. Det drejer sig om at undgå, at Det europæiske Fællesskab udvikler sig til en ny supermagt med økonomisk selvtilstrækkelighed og måske med tiden med en sikkerhedspolitisk og militær dimension. Det drejer sig om den fare, der ligger i terrorbalancen, for, at de militære